

Parter ikke kunne komme overens om fælles Bestemmelser, kan man nok tænke. Jeg tror dog at turde udtale, at hvis man kan blive enig om de Bestemmelser, som nu foreslaas i det foreliggende Forslag, vil man noget nær kunne være tjent med det paa begge Sider. Det er nemlig ikke saadan, som det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) nys gjorde gældende, at man kun skulde holde sig til Bestemmelserne om Aalegaarde i Danske Lov, og at det kun var den Slags Aalegaarde, man egentlig burde tage Hensyn til. Han nævnde for Resten ogsaa nogle andre, idet han talte om de Aalegaarde, som man havde Skøde paa. Af den Slags Aalegaarde er der en hel Del i den Kreds, jeg repræsenterer. Men naar man vil gaa den Vej over for Aalegaarde, som det ærede Medlem foreslog, forekommer det mig, at det vilde være det samme, som om man over for Landbrugerne vilde sige: Hvis I ikke benytte jer af de Redskaber, som man paa Christian den V.s Tid benyttede til at dyrke Jorden, kunne vi ikke anerkende jeres Ejendomsret til den Jord, I dyrke. Hvad er det nemlig, der er sket med Hensyn til Aalegaarde. Det er det, at man efterhaanden er gaaet over til at bruge andre Redskaber, end man gjorde i gamle Dage og navnlig paa Christian den V.s Tid. Jeg synes, at det i det hele taget maa overlades de private, paa hvad Maade de ville drive deres Fiskeri, hvad enten det er Aalegaardsfiskeri eller andet Fiskeri, der er Tale om. Hele den Betragtning, det ærede Medlem for Helsingør var inde paa, gaar efter min Mening meget for vidt.

Det ærede Medlem, der nys satte sig, har, kan jeg næsten sige, helt igennem udtalt den Synsmaade, jeg har paa denne Sag. Jeg synes, at han havde saa fuldstændig Ret i, at kunde vi naa det, her tilsigtedes, turde denne Lov være noget af det bedste, man i Øjeblikket var i Stand til at naa. Nu kan det nok siges og vil blive sagt — det er jeg temmelig sikker paa —, at det er umuligt her at fastslaa alle enkelte Bestemmelser, som skulle gælde for alle Aalegaarde ved alle Landets Kyster. Det ser jo meget bestikkende ud og kan ogsaa være rigtigt, at det har sine store Vanskeligheder, og det kan være, at der ogsaa er Fejl til Stede og maaske ikke smaa Fejl, naar man fastslaar bestemte Regler, som skulle gælde overalt, saavel ved de aabne Kyster som ved Fjordene, men paa den anden Side vil jeg sige,

at gik man en anden Vej, f. Eks. den Vej, som et Mindretal i Kommissionen foreslog, gav man Bestemmelser for hver enkelt Aalegaard for sig, og rejste man Landet rundt og fastslog bestemt de Afstande, der skulde være for hver enkelt Aalegaard omkring ved Kysterne, vilde der komme til at foreligge lige saa mange Fejltagelser, som der vil blive, naar vi fastholde en bestemt Regel. Saa længe man ikke ved bedre Besked, saa længe tror jeg, det er umuligt at fastslaa rigtige Bestemmelser om Afmærkningen for hver enkelt Aalegaard ved Kysterne, selv om sagkyndige Folk rejste om fra Aalegaard til Aalegaard. Jeg tror overhovedet, at der ikke er andet at gøre, end hvad Lovforslaget her tilsigter. Idet jeg kan henholde mig til saa meget af, hvad den foregaaende ærede Taler udtalte i denne Henseende, skal jeg ikke komme saa vidt ind paa dette Spørgsmaal, som jeg ellers havde været forberedt paa. Jeg skal ogsaa tage Hensyn til den fremrykkede Tid, idet jeg ønsker at slutte mine Udtalelser, før vor sædvanlige Tid er udløben.

Jeg har dog nogle enkelte Bemærkninger endnu at gøre. Der er en Bestemmelse i § 10, som gaar ud paa, at brækkede Pæle under Vandet skulle til enhver Tid holdes fjernede. Det er selvfølgelig en god og nødvendig Bestemmelse, men som den staar der, vil den ikke være tilstrækkelig. Jeg taler her af nogen personlig Erfaring. Hvem er det, der skal tage disse Pæle op? Forslagets Mening er naturligvis, at det er dem, der have slaaet Pælene ned, men det er ikke saa let at paavise, hvem der har slaaet Pælene i. Jeg tror, man er nødt til at have en Bestemmelse, som siger, at hvis man ikke kan bevise, hvem der i sin Tid har slaaet Pælene i, skal det offentlige holde Bunden ryddelig. Jeg har været med til i sin Tid at faa indført en Fiskerivedtægt for Vejle Fjord, hvori man gik den Vej, og efter alle Fiskeres Mening var det nødvendigt. De gjorde alle gældende, at det var umuligt at holde Rede paa, hvem den og den Pæl skyldtes. Jeg tror derfor, det er nødvendigt at faa en anden Redaktion af denne Bestemmelse end den, Lovforslaget indeholder.

Der er dernæst en Bestemmelse i § 11, som gaar ud paa at forbyde det Redskab, der hedder Aalekam. Det staar mig ikke klart, hvad Grunden er til, at man ønsker at forbyde dette Redskab, da man dog tillader Benyttelsen af Red-